

De l'autor de *La carretera*

CORMAC
McCARTHY

El passatger
—
Stella Maris

CORMAC MCCARTHY

El passatger

Stella Maris

Traducció de Laura Segarra Vidal
i Judith Raigal

Edicions 62

Barcelona

Títols originals: *The passenger* / *Stella Maris*
The passenger: © Cormac McCarthy, 2022
Stella Maris: © Cormac McCarthy, 2022

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra, podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos, a través del portal www.conlicencia.com o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47. Tots els drets reservats.

Primera edició: novembre del 2022

© de la traducció: Laura Segarra Vidal (*El passatger*)
i Judith Raigal Aran (*Stella Maris*)

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

Fotocomposició: La letra, s. l.

DIPÒSIT LEGAL: B. 19.041-2022
ISBN: 978-84-297-8066-6

TAULA

El passatger	9
Stella Maris	419

Havia nevat una mica durant la nit i els cabells glaçats de la noia eren daurats i cristal·lins, i els ulls se li havien congelat i s'havien endurit com pedres. Una de les botes grogues li havia caigut i havia quedat dreta a la neu a sota d'ella. La forma de l'abric es veia empolsinada al lloc on l'havia llançat i només duia un vestit blanc i penjava entre els troncs grisos i despallats dels arbres d'hivern amb el cap cot i les mans una mica girades cap enfora, com les de certes figures ecumèniques l'actitud de les quals demana que la seva història es tingui en compte. Que es tingui en compte la fonamentació profunda del món quan pren vida en l'aflicció de les seves criatures. El caçador es va agenollar i va plantar el rifle a la neu al seu costat i es va treure els guants i els va deixar caure i va plegar les mans l'una damunt de l'altra. Va pensar que hauria de resar, però no tenia cap pregària per a una cosa com aquella. Va acotar el cap. Torre de marfil, va dir. Casa d'or. Es va quedar agenollat una llarga estona. En obrir els ulls va veure una forma petita mig enterrada a la neu i es va inclinar i va espolsar la neu i va recollir una cadeneta d'or amb una clau d'acer, un anell d'or blanc. Se'ls va ficar a la butxaca de la caçadora. Havia sentit el vent a la nit. La labor del vent. Una galleda de les escombraries tamborinant als maons de darrere de casa seva. La neu bufant allà fora al bosc a les fosques. Va aixecar el cap per mirar aquells ulls esmaltats i freds que llançaven espurnes blaves en la claror feble de l'hivern. S'havia lligat una faixa vermella al vestit perquè la trobessin. Una engruna de color enmig d'aquella desolació escrupolosa. En aquest dia de Nadal. Aquest dia de Nadal fred i gairebé mut.

Caldria situar-se a Chicago l'hivern de l'últim any de la seva vida. Al cap d'una setmana tornaria a l'Stella Maris i des d'allà s'endinsaria al bosc inhòspit de Wisconsin. El Noi de la Talidomida la va trobar en una pensió a Clark Street. Al Near North Side. Va trucar a la porta. Cosa insòlita en ell. Ella sabia qui era, és clar. L'havia estat esperant. I de tota manera, allò no era un truc de debò. Tan sols una mena de so de manotada.

El Noi es passejava amunt i avall als peus del llit. Es va aturar per parlar, però va canviar de parer i va tornar a anar amunt i avall, estrenyent les mans al seu davant com el dolent d'una pel·lícula muda. Excepte que no eren unes mans de debò, és clar. Tan sols unes aletes. Una mica com les que tenen les foques. Ara es bressava la barbeta amb l'esquerra mentre s'aturava un moment per observar-la amb atenció. He tornat a petició del públic, va dir. En carn i ossos.

Si que has trigat a arribar.

Ja. Hem fet tot el camí amb els llums de cara.

Com has sabut quina habitació era?

Fàcil. Habitació 4-C. M'ho veia a venir. D'on treus els diners?

Encara en tinc, de diners.

El Noi va mirar al voltant. M'agrada com t'ha quedat, això. Potser podem fer un tomb pel jardí després del te. Quins plans tens?

Em sembla que ja saps quins plans tinc.

Sí. El panorama no és gaire falaguer, oi?

Res no dura per sempre.

Deixaràs una nota?

Estic escrivint una carta al meu germà.

M'hi jugo el que sigui que deu ser un resum glacial.

El Noi s'havia aturat davant la finestra i contemplava la fredor crua de l'exterior. El parc nevà i el llac glaçat més enllà. Bé, va dir. La vida. Què vols que et digui? No és per a tothom. Redeu, que poc conviden a sortir, els hiverns.

I ja està?

I ja està què.

És tot el que hi tens a dir?

Estic pensant.

Tornava a passejar-se amunt i avall. Llavors es va aturar. I si féssim les maletes i toquéssim el dos?

No canviaria res.

I si ens quedéssim aquí?

Sí home. Vuit anys més de tu i els teus amics de novel·leta de quatre rals?

Nou, senyoreta matemàtica.

Doncs nou.

Per què no?

No, gràcies.

El Noi es passejava amunt i avall. Fregant-se a poc a poc el cap petit ple de cicatrius. Feia l'efecte que l'havien portat al món amb unes pinces de gel. Es va tornar a aturar davant la finestra. Ens trobaràs a faltar, va dir. Hem fet un llarg camí plegats.

Oh, i tant, va dir ella. Ha sigut meravellós de debò. Escolta'm. Tot això no ve a tomb. Ningú no trobarà a faltar ningú.

Ni tan sols havíem de venir, saps?

No sé què havíeu de fer. No estic familiaritzada amb els vostres deures. No ho he estat mai. I ara tant m'és.

Ja. Sempre has pensat el pitjor.

I poques vegades m'he endut una decepció.

No totes les al·lucinacions amb ectromèlia que es presenten al teu tocador el dia del teu aniversari et volen mal. Intentàvem escampar una mica d'alegria en un món tumultuós. Què té de dolent, això?

No és el meu aniversari. I crec que ja sabem què és el que heu estat escampant. De tota manera, no aconseguiràs caure'm en gràcia, així que deixem-ho córrer.

De gràcia, no en tens cap. Ja no te'n queden.

Doncs encara millor.

El Noi passejava la mirada per l'habitació. Redeu, va dir. Quina merda de lloc. Has vist el que acaba de creuar la sala? Què passa? Se'ns ha esgotat el Zyklon B o què? No has sigut mai precisament una doneta de la llar, però crec que aquí t'has superat. En altres temps no t'hauries ficat en un cau com aquest ni que et matessin. Vetlles per la teva persona?

No n'has de fer res.

Un més d'un llarg historial d'espais malendregats. Què hi farem. No saps de quin mal has de morir, oi? Si em permets el joc de paraules. T'has plantejat mai fer-te monja? D'acord. Era una pregunta i prou.

I si arreglem el que puguem i deixem estar la resta? No ho empitjoris més encara.

Sí, sí, ja, ja.

Ja t'ho veies a venir, això. T'agrada fer veure que tinc secrets que no t'explico.

I en tens. De secrets. Càgon quin fred que fa aquí dins. Hi podries penjar carn, en aquest coi de lloc. Em vas dir que era un operador espectral.

Que vaig fer què?

Dir-me operador espectral.

No t'he dit mai tal cosa. És un terme matemàtic.

Ja. Segons tu.

El pots buscar.

Sempre m'ho dius, això.

I tu no ho fas mai.

Si tu ho dius. És aigua passada.

Vols dir? Que et preocupa que et posin una mala nota a l'expedient laboral?

Digue-li com vulguis, princesa. Hem fet el que hem pogut. La malaltia persisteix.

No pateixis. No persistirà gaire més.

Ja, sempre me n'oblido. Cap a la terra incògnita d'on cap viatger com collons es digui.

Sempre te n'oblides?

És un dir. No m'oblido de gaire. És clar que no sembla que guardis

gaire memòria pel que fa a l'estat en què et vam trobar la primera vegada que vam aparèixer.

No em cal fer memòria. Encara soc en aquest estat.

Au, va. Corregeix-me si m'equivoco, però em sembla recordar una nena de puntetes mirant a través d'una obertura alta poques vegades consignada als arxius. Què va veure? Una figura a la porta? Però aquesta no és la pregunta, oi? La pregunta és: La va veure a ella? Un petit orifici de llum. Qui se n'adonaria? Però els gossos infernals poden travessar el forat d'un anell. Tinc raó o no?

Estava bé fins que vau aparèixer.

Redeu, ets tot un personatge. Ho sabies? De tota manera, tens mèrit. En això t'he d'allargar la mà. Com va dir el bagasser a la meuca cega. Criatures de l'infern, havejant i amb la mirada lasciva, i ella intenta estar a l'aguait. Què hi ha allà fora? Ni idea. Una espècie d'atavisme sortit de la psicosi d'un avantpassat mort que s'ha refugiat de la pluja. Allà fumant en un racó. Mira, a fer punyetes. Deixa que encengui el llum. És inútil. Apaga el projector. Però qui collons ho ha demanat, això? Enrotlles la pantalla i aquestes coses dels pebrots són a la paret. L'altra cosa que em vas dir va ser patogen.

És que ets un patogen.

Ho veus?

Hi entraran o no?

Qui?

Prou. Sé que són aquí fora.

Les horts, vols dir.

Vull dir.

Paciència, que tot arribarà.

Els veig els peus sota la porta. Els veig les ombres dels peus.

Els peus i les ombres dels peus. Com al món real.

Què esperen?

Ves a saber. Potser no se senten benvinguts.

Això no els ha aturat mai.

El Noi va arquejar una cella tronada. De debò?, va dir.

De debò, va dir ella. Es va apujar la manta per tapar-se les espatlles. No us convidava ningú. Apareixíeu i prou.

Molt bé, va fer el Noi. Hi ha algú al passadís, oi? Doncs donem-hi un cop d'ull.

Va patinar fins a la porta fent una glissade llarga i es va aturar. Es va arromangar i va agafar el pom amb l'aleta. Preparada?, va cridar. Va obrir la porta d'una estrebada. El passadís era buit. Va girar el coll per mirar-la. Sembla que han pres el vol. Si no és que —com ho diria— han sigut imaginacions teves?

Sé que hi eren. Els puc ensumar. Puc ensumar el perfum de la senyoreta Vivian. I no cal dir que puc ensumar en Grogan.

Vols dir? Podria ser perfectament algú que està cuinant unes cols al fons del passadís. Res més? Sofre? Pudor de socarrim?

Va tancar la porta. La colla de fora va tornar a l'instant. Arrossegant els peus i tossint. Es va fregar les aletes. Com si les volgués fer entrar en calor. Molt bé. Per on anava? Potser t'hauríem de posar al dia d'alguns dels projectes. Tal vegada t'estabilitzaries una mica si veiessis alguns dels avenços que hem fet.

Estabilitzar-me?

Hem examinat el material que ens vas donar i fins ara tot té bona pinta.

Quin material us vaig donar? No us vaig donar cap material.

Au, va. Encara ens surten cent leptons per dracma i no passa res, en el sentit que no és un mal resultat, però esperem que la majoria d'aquest material clàssic marxi amb una bona ensabonada i que la cosa torni a la renormalització. Sempre es veuen rotllos diferents, un cop ho poses tot sota la llum. Fas la diferenciació i prou. En aquesta escala no hi ha ombres, és clar. El que tens al davant són uns intersticis negres. Ara sabem que els continus en realitat no continuen. Que no hi ha linealitat, Laura. Ja ho pots reduir com vulguis, que el resultat final serà la periodicitat. Per descomptat, la llum no subtendirà en aquest nivell. No arribarà d'una riba a l'altra, per dir-ho d'alguna manera. Per tant, què és el que hi ha a l'entremig, allò amb què voldries potinejar però que no pots veure a causa de les dificultats abans esmentades? Ni idea. Què dius? Que no serveix de gaire? Que com és que això i com és que allò? No ho sé. Com és que les ovelles no s'encongeixen quan plou? Estem treballant sense xarxa de protecció. On no hi ha espai no pots fer extrapolacions. On aniries? Despatxes material, però no saps on ha estat quan te'l tornen. Molt bé. No cal que per-

dis els estreps. Només cal esmerçar-se una mica i fer uns quants càlculs, per l'amor de Déu. I aquí és on hi entres tu. Tens material que potser és virtual i potser no, però igualment les regles han de ser aquí, perquè si no, digue'm on collons estan ubicades? Evidentment, això és el que estem buscant, Alice. Les regles, Déu meu del cel. Ho poses tot en un pot i llavors el bateges, i parteixes d'aquí a l'estil de la colla de Gödel i Church, i mentre tant el material real, que probablement és un substrat del substrat, corre amb les cames al cul carretera avall a velocitats deformables, amb la condició que el que no té massa no té variant de volum ni de cap altra mena i, per tant, no té forma, i que el que no es pot aplanar no es pot inflar i viceversa, en la millor tradició commutativa. I arribats a aquest punt —per manllevar un terme— estem encallats. Oi?

No saps de què parles. Tot això és un galimaties.

De debò? Doncs recorda qui té la mà a la porta NAND, maca. Perquè no és ni l'empaitajoves ni el paio amb la túnica rúnica. No sé si m'explico. Un segon. Em truquen. Es va regirar les butxaques i va treure un telèfon enorme i se'l va ficar contra l'orella petita i nuosa. Que sigui vist i no vist, Dick. Estem en una reunió. Sí. Una de semibostil. Exacte. Base Dos. Aquí dalt ens fan respirar l'oxigen dels collons. No. No. Doncs mala sort. Ull per ull, tots mancos. Són una colla de retardats amb clotets a la cara i ja els pots dir que t'ho he dit. Ja em trucaràs.

Va penjar i va abaixar l'antena amb el taló de l'aleta. Es va tornar a entaforar el telèfon a la roba i la va mirar. Sempre hi ha algú que no papa ni una.

Que no en papa.

Això. Tornem als gràfics. Sé què estàs pensant. Però de vegades has d'anar a buscar l'equivalència. Aplica el mètode Montecarlo al malparit i que no se'n parli més. I que sigui el que Déu vulgui. No tenim fins Nadal.

És Nadal. Gairebé.

Ja. Si tu ho dius. Per on anava?

Té cap importància?

El principal instrument de laboratori serà el servomecanisme. Mestre i esclau. Connecta-hi un pantògraf. Posa el llapis al dilema i fes-lo girar. Compta fins a quatre. De signe a signe. Repeteix-ho fins que aparegui la lemmiscata.

El Noi va fer uns enèrgics passos de claqué i va tornar a patinar pel linòleum. Llavors es va aturar i va tornar a passejar-se amunt i avall. Van darrere del peix gros. Hi ha marro a la sabana, Hannah. També hi ha un bon grapat de paies ficades, malgrat els ploriquejos de les científiques. Vaig demanar a la meua gent que ho investigués. Hi ha la Madame Curry. La Pamela Dirac.

La qui?

Per no parlar d'altres que de moment quedaran en l'anonimat. Redeu, vols fer el favor d'alegrar aquesta cara? Has de sortir més. Què vas dir? Després dels càlculs venen els resultats? Fem una cosa. Un interludi còmic. D'acord? Talla'm si ja l'has sentit. El ratolí Mickey presenta una demanda de divorci i el jutge se'l mira i diu: Tinc entès que argumenta que la seva esposa Minnie Mouse té un trastorn mental. És correcte? I en Mickey diu: No, senyor jutge, no he dit això. El que he dit és que és folla, aquella cabra boja.

El Noi es va posar a trepitjar fort per l'habitació agafant-se per la cintura i fent aquell riure tan sonor.

No n'encertes ni una. Per què rius?

Uuu, va esbufegar. Què?

No n'encertes ni una. Es folla. No és folla.

Què hi fa?

Doncs que es follava aquella cabra boja. Ni tan sols ho captes.

Si tu ho dius. Va, entesos. De tota manera, el que vull dir és que has d'alçar el cap. Què et penses? Que a última hora el petit Bobby Shafto es despertarà d'entre els morts i vindrà a rescatar-te? Amb sivelles de plata a les sabates o com collons es digui? Està a la lluna, Louise. Des que es va obrir el cap amb el seu bòlid.

La noia va girar la mirada. El Noi es va fer ombra als ulls amb una aleta. Vaja, va dir. Ara sí que em fa cas.

No saps de què estàs parlant.

De debò? Quant fa que dormisqueja? Un parell de mesos?

Encara és viu.

Encara és viu. Ai, càgon. Doncs si encara és viu, a fer punyetes. Per què no deixes d'ensarronar-me? Tots dos sabem per què no t'has quedat al peu del canó a la vora del caigut. Oi que sí? Què passa? T'has empassat la llengua?

Me'n vaig a dormir.

És perquè no sabem què serà el que es despertarà. Si és que es despertarà. Tots dos sabem quina probabilitat hi ha que se'n surti amb el mentis intactus i com que ets una noia tan valenta, em fa l'efecte que no estàs tan profundament enamorada del possible vestigi que encara estigui amagat darrere de l'ull enterbolit i el llavi havejant. A fer punyetes. No saps mai què et depararà el destí, oi? Probablement hauríeu acabat un altre cop al País de les Tripes Cuites. Només vosaltres dos. Menjant llard i furinetes de blat de moro o el que collons mengin allà baix a la terra dels bordegassos. No és exactament alternar amb la jet-set de les curses d'automobilisme per Europa, però almenys és tranquil.

Això no passarà.

Ja sé que no passarà.

Doncs perfecte.

Així doncs, on farem cap, ara?

Ja t'enviaré una postal.

No me n'has enviat mai.

Això serà diferent.

Segur que sí. Trucaràs a la teva àvia?

Per dir-li què?

No ho sé. Alguna cosa. Redeu, Rebecca. Queda molt per fer, saps?

Potser. Però no ho faré jo.

I la porta nocturna i el cau dels innombrables? No et fan por?

Correré el risc. M'imagino que quan activi l'interruptor, la placa quedarà a les fosques.

Ens la juguem molt per tu, saps?

Em sap greu.

I si t'expliqués coses que se suposa que no t'hauria d'explicar?

No m'interessa.

Coses que de debò t'agradaria saber.

No saps res. T'inventes les coses i prou.

Sí. Però algunes són genials.

Algunes.

A veure aquesta: Què és negre i blanc i roig pertot?

No se m'acut res.

Trotsky amb esmòquing.

Genial.

D'acord. A veure aquesta. Un pagès troba dos corcs al seu camp de cotó.

Ja me la vas explicar.

Què dius ara.

Va triar l'ani-mal menor.

Ja. D'acord. Escolta'm. Estic muntant uns quants números nous. Tinc programats uns quants dels vells materials del circuit de Chautauqua. Sempre has tingut debilitat pels clàssics. Uns petits retocs als vestits. Un parell de setmanes d'assaig.

Bona nit.

Fins i tot tinc una pista d'on hi ha unes quantes bobines més de vuit mil·límetres. A banda d'una capsa de sabates plena de fotos dels anys quaranta. Material de Los Alamos. I unes quantes cartes.

Quines cartes?

Cartes familiars. Cartes de la teva mare.

No diguis bestieses. Van robar totes les cartes.

De debò? Potser. Què faràs?

Anar-me'n a dormir.

Vull dir a llarg termini.

Parlo del llarg termini.

D'acord. Deixem el millor per al final. Per descomptat.

No t'hi escarrassis.

No passa res. No és que no sabés on treia cap tot això. Ves a saber. Potser et convindria veure com passaràs el temps. El passat és el futur. Tanca els ulls.

I si no els vull tancar?

Tu segueix-me la veta.

Sí home.

D'acord. Ho farem a la manera antiga. Jo què sé. Ja veuràs quina gràcia.

Es va treure una gran tela quadrada de seda d'algun lloc i la va llançar enlaire per estufar-la i la va atrapar i la va estirar i la va girar a tots dos costats perquè la noia la veiés bé. La va estendre i la va sacsejar. Llavors li va fer una estrebada. En una cadira amb seient de vímet seia un ancià que duia un frac negre empolsinat. Pantalons de ratlles i armilla grisa.

Botins de cabritilla negres i polaines de molesquí amb botons nacrats. El Noi va fer una reverència i es va enretirar i el va mirar de dalt a baix. Vaja. D'on ha sortit, aquest, eh? Ecs, ecs, ecs.

Va donar una manotada a l'esquena de l'ancià i es va aixecar un núvol de pols. L'ancià es va acotar tossint. El Noi es va allunyar i va ventar la pols amb l'aleta. Redeu. Fa temps que aquest no ha vist la llum del dia, oi? Bé, iaio, què et sembla el món? Ens aniria bé tenir una opinió imparcial.

L'ancià va alçar el cap i va mirar al voltant. Ulls pàl·lids i enfonsats. Es va posar bé el corbatí fent una estrebada cap amunt al nus i va arronsar els ulls i va guaitar.

Aquest vestit és un clàssic, eh?, va dir el Noi. Una mica desmi-llorat per la humitat de la terra. Es va casar amb aquesta indumentària. La doneta tenia setze anys. És clar que se l'havia estat tirant un parell d'anys, així que llavors en devia tenir catorze. A la fi va aconseguir deixar-la prenyada i, mira, ja hi som tots. Aquest cabró pervertit era més gran que el pare de la noia. Les campanes de boda van repicar sumàriament, ves. Mil vuit-cents noranta-set crec que era l'any. Un sarau formal. Forçat, però formal. Però bé, més o menys això és tot. Em pensava que aquest vell xaruc tindria alguna cosa a dir, però sembla un xic atabalat. No s'escora una mica cap a estribord?

El Noi va redreçar l'ancià a la cadira i va fer un pas enrere i li va mesurar la verticalitat amb un ull. Aixecant una aleta que semblava un rem i arronsant els ulls. Potser ens caldria un nivell, què me'n dius? Ecs, ecs, ecs. Bé, a fer punyetes. No és la plaga de la parròquia, oi? Un moment. Són les dents. Li falten les dents dels collons.

L'ancià havia obert la boca apergaminada i s'estava traient boletes de cotó fluix de les galtes i se les anava ficant a la butxaca del frac. Es va escurar el coll i va mirar al voltant amb expressió abatuda.

Què fa ara?, va dir el Noi. Té alguna cosa a la butxaca de l'armilla. Què és, el rellotge? Redeu. No em diguis que li està donant corda. Hi para l'orella? No pot ser que funcioni, collons. No. El sacseja. Un rellotge ben bonic, de fet. De butxaca amb la tapa transparent. Amb escapament de punt mort, sens dubte. Ben fet. Fes-li una bona sacsejada. No. No hi ha manera.

L'ancià va fer petar les genives. Temps al temps, va dir el Noi. Gairebé ho tenim aquí. Notícies de més enllà del no-sé-què. Poc m'agrades tots aquests rotllos que faig per tu.

On, va dir l'ancià amb un xiulet, és el lavabo?

El Noi es va redreçar. Quins collons. On és el lavabo? I ja està? Em cago en la mare que em va parir. Per què no treus aquest cul ronyós d'aquí? On és el lavabo? Càgon l'ou. Al fons del coi de passadís. Au, fot el camp.

L'ancià es va aixecar de la cadira i es va dirigir cap a la porta amb el cap cot. Anava deixant un rastre de pols fina al terra darrere seu. Un animaló li va caure de la roba i es va esmunyir corrent sota el llit. Va remenar el pom de la porta amb poca traça i la va obrir i va sortir d'una batzegada al passadís i va desaparèixer. Cagondena, va fer el Noi. Va anar a la porta i la va tancar d'un cop i es va girar i hi va recolzar l'esquena. Va remenar el cap. Bé. Què hi farem. Ha sigut mala idea, d'acord? A la merda. N'hi ha que acaben cancel·lats per la pluja. I si fem venir part de la vella colla? Potser ens animaran una mica.

No vull fer venir part de la vella colla. Me'n vaig a dormir.

Ja ho has dit.

Perfecte. Doncs ara ho veuràs.

Mira, bufona, no voldria passar-me, però vas de cap a la merda sense frens.

I tu has vingut a turmentar-me.

Estàs bé? No tens febre? Vols un got d'aigua?

La noia es va arraulir al llit i es va tapar amb els llençols. Apaga el llum quan te'n vagis.

El Noi es passejava amunt i avall. No ens vam treure el teu nom de la màniga, saps? No sé què se suposa que has de saber i què no. Jo aquí soc un simple treballador. Que soc un operari? Doncs soc un operari. I potser algú sap què passarà, però no és un servidor. Vinga. No puc parlar amb tu si tens el cap amagat sota aquest coi de llençols. Ni tan sols t'acomiaràs de mi?

Es va destapar. Obre la porta i et diré adeu amb la mà.

El Noi es va atansar a la porta i la va obrir. Hi eren tots. Espiant, saludant amb la mà, alguns de puntetes. Adeu, va dir ella ben alt.

Adeu. El Noi els va convidar a marxar fent un moviment per foragitar-los. Com si fos una monja que s'adreça a uns escolars. Va empènyer la porta i la va tancar. D'acord, va dir.

Ja hem acabat?

No ho sé, perla. No m'ho poses gens fàcil. No aniré amb tu al manicomi, saps?

Perfecte.

Les poblacions concentrades de pertorbats adquireixen certs poders. Té un efecte inquietant. Passa una temporada en una casa de bojos i ho veuràs.

Ho sé. Ho he fet. Ho vaig fer.

Opció és el nom amb què bateges allò que tens.

Deixa de citar-me.

No vols parlar amb mi.

No.

No hi ha res en absolut? Un últim consell per als vius?

Sí. No visqueu.

Redeu. Com et passes.

Apaguem els llums i deixem-ho aquí.

Et trobarem a faltar.

I tu et trobaràs a faltar?

Rondarem per aquí. Sempre hi ha feina per fer.

Semblava que s'havia arronsat una mica d'espatlles però es va sobreposar. D'acord, va dir. Si s'ha acabat, s'ha acabat. Sé captar una indirecta.

Es va posar una aleta contra la petita panxa i va fer una mena de reverència i després va desaparèixer. Ella es va tapar el cap amb els llençols. Llavors va sentir que es tornava a obrir la porta. Quan va mirar, el Noi havia tornat a entrar. Es va dirigir silenciosament cap al centre de l'habitació i va aixecar la cadira amb seient de vímet agafant-la d'una de les llates i se la va carregar a l'espatlla i es va girar i va sortir i va tancar la porta en marxar.

Es va adormir i va somiar que perseguia un tren amb el seu germà, corrent per la pista de cendra, i al matí ho va posar a la carta. Corríem

darrere del tren, Bobby, i s'allunyava de nosaltres cap a la nit i les llums s'esmoreïen enmig de la foscor, i avançàvem per la via entrebantant-nos i em volia aturar, però em vas agafar de la mà. I al somni sabíem que no havíem de treure l'ull de sobre al tren si no el volíem perdre. Que seguir la via no ens serviria de res. Ens agafàvem de la mà i corríem, i llavors m'he despertat i era de dia.